

DOMAČI GLASOV

Štev. 3
Celovec, 9. VII.
1945.

+ Jože Bitenc

Skupaj z Harter Velikonjem je 24. junija v Ljubljani bil obsojen na smrt in ustreljen tudi železniški uradnik Jože Bitenc, ki so ga obtožili češ, da je deloval pri črni roki in v Logatcu dal ustreliti 2 človeka. Jože Bitenc, ki je sodeloval pri tako imenovani "plavi" t. j. Mihajlovičevi organizaciji je po nalogu svoje komande dal prijeti 2 fašistična človeka, ki sta po Notranjskem izvrševala vojninsko službo za fašiste in nešteto ljudi spravila v nesrečo. Ta dva resnična vojna zločinca je Bitenčeva vojaška komanda dala ustreliti.

Bitenc je, kakor je tudi pred sodiščem izjavljal, storil svojo dolžnost ko je izvršil ukaz svojega nadrejenega vojaškega poveljstva katero je po slovenskem preganjalo resnične narodne izdajalce in škodljivce slovenskega naroda. Kajpada je sedaj ugotovljeno da sta ta dva zločinska tipa hkrati bila tudi komunistična zaupnika ter sta kot taka igrala prav tako dvoletno vlogo kakor vse vodstvo OF: ko sta istočasno služila zadenar okupatorju, sta na drugi strani kot funkcionarja OF pomagala uničevati življenje in premoženje slovenskega ljudstva. Da sta italijanskemu fašizmu storila res velike in znatne usluge v škodo slovenskega prebivalstva, priča dejstvo, da so fašistične oblasti od nemškega okupatorja za smrt teh dveh slovenskih izdajalcev zahtevale zadoščanja in kazni. Tako je nemški okupator zvedel za zadevo in njene podrobnosti ter takoj dal ujeti in zapreti Jožeta Bitenca. Vtaknili so ga v ječo, kjer so ga imeli zaprtega 8 mesecev in grdo z njim ravnali. Nazadnje so ga pred Božičem 1. 1944. skupaj z drugimi vodilnimi možmi resnično slovenskega in prav zares osvobodilnega gibanja, zbranimi v Slovenski legiji in drugih slovenskih skrivnih vojaških organizacijah, poslali v Dachau in Mathausen, od koder se do danes razen enega, ki nam je znan nobeden izmed njih še ni vrnil. Kakor govore sicer nepotrjena poročila, so nekatere izmed njih v nemških koncentracijah pred koncem vojske postrelili ali drugace pomorili tamkajšnji nemški nacistični rablji, nekatere pa so ob koncu postrelili komunistični stanovalci Dachaua, kateri so pravčasno od SS-ovcev dobili orožje in vso moč v taborišču. Tako so se ti komunisti polastili tudi še živečega Jožeta Bitenca ter nekaj drugih tovarišev ter so jih vlekli s seboj v Ljubljano, kjer je Bitenc takoj bil postavljen pred komunistično vojaško sodišče in ustreljen.

Samo ta edini Bitenčev primer, ki pa je eden med tisoči podobnimi, jasno osvetljuje vso lažnjivost in podlo kryptoželjnost laži demokratičnega Titovega režima in njegove propagande, katera si je v svetu znala nadeti krinko osvoboditelja ko je za njo resnično ždel skrit rdeči komunistični rabelj ter za svoje žrtve igral igro s fašisti in nacisti.

Jože Bitenc je žrtev teh menfistovskih "osvobojevalcev" slovenskega naroda, ki so v resnici njegovi mučitelji, te je padel za resnično osvobojevalno delo, naloženo mu od res pravih slovenskih osvobojevalnih vojaških organizacij.

KAKO TITO SKRBI ZA ITALIJANE V JUGOSLAVIJI.

Belgrajski komunistični radio hvali skrb federativne hrvatske vlade za italijansko manjšino v Istri, na Reki in v Zadrbi. Komaj mesec dni po "osvoboditvi" so Titovci na Reki odprli 9 italijanskih ljudskih šol, ki hodijo čisti Italijani. Vsi učitelji so Italijani. Poleg tega so odprli na Reki 5 srednjih, 3 nižje in 2 višji srednji šoli. Taka je Titova skrb za Lahe.

Rešeni slovenski vojak pripoveduje.

Dne 3. julija sta prišla v slovensko begunsko taborišče v St. Vid na Glini 2 slovenska vojaka, ki sta ušla komunistom, ko sta 28. majnika s 4. gorenjskim polkom v Pliberku bila izročena komunistom. Iz njunega pripovedovanja posnemamo, ne da bi navajali imena, ker ne maramo, da bi zaradi našega poročila nastala za svojce še večja škoda:

V Pliberk se je pripeljalo okrog 1.500 vojakov, kateri so bili v oddelkih po 40 mož izročeni Titovcem. Ti so bili vsi doma iz Slavonije ter zaradi tega niso preveč grdo ravnali z njimi, dasi so jim pobrali vse nože. Ko so bili že vsi v živilskih vagonih in se je vlak začel pomikati proti Drvogradu, so jim pobrali še ure, čevlje in vse dragocenosti. V Slovenjgradu so jih po 100 - 130 natrpali v majhno sobo. Tu so ostali 4 dni. Tu so jim pobrali uniforme in jih oblekli v partizanske cape. X njim so prihajali slovenski partizani in so začeli z njimi zelo grdo ravnati. Posameznike so klicali na hodnike in v druge sobe, kjer so jih tako topli, da so bili vsi marogasti. Tukaj so od njih ločili častnike in tiste vojake, ki so že od 1.194. bili pri domobrancih. Te so takoj prvi dan odposlali v neznano smer in ni znano, kaj se je z njimi zgodilo.

Ves čas, kar smo bili v Slovenjgradu, nismo dobili nobene hrane. Le eni sobi so jim dali majhen košček kruha vsakemu. Dne 31. maja dopoldne so nas odpeljali z vlakom 2 postaji proti Velenju. Ker pa je bil železniški most razdejan, so morali 16 km peš proti Velenju. To je bilo pa že po-noči. Zato je ob tej priliki lahko več domobrancev pobegnilo. Samo iz okolice moje domače občine nas je pobegnilo 11. Čez hribe smo kronili naravnost domov. V domačem kraju pa si vendarle nismo upali na svoje domove, ampak smo se skrivali po polju. Tu sem zvedel, da so domači naši partizani zaprli vse tiste domobrance, ki so ostali doma in se z nami niso umaknili na Koroško. Domači terenci so tudi izmed eneštorece naših beguncev zajeli doma dva, ki so oba strašno mučili. Enega so privezali konju, da je moral peš teči za podivjanim konjem, drugega pa so zvezali in kakor vrečo naložili na voz ter odpeljali v Domžale. Prvemu so na prsi obesili tablico z napisom: "Škof, blagoslovi me!"

Ko smo bili še v Slovenjgradu, so nam slovenski partizani z vratov odtrgali svetinjice, se nam posmehovali in nas spraševali: "Kje imate sedaj vašega škofa? Kje imate vašega Boga, da bi Vas rešil? Vidite, mi pa imamo svojega Tita!"

Doma sva se skrivala od 5. do 25. junija. Med tem so posestva tistih domobrancev, ki so pobegnili z doma, razdelili med komunistične partizane. Ti pa sami na posestvu nič ne delajo, zemlje tudi ne nameravajo obdelovati, ampak pravijo, da bodo že drugi zanje pridelali živež. Prehrana je tudi na kmetih sedaj zelo pišla in tudi kmečko prebivalstvo strada. V naši občini je 1000 prebivalcev, med nje pa so razdelili le 110 živilskih nakaznic.

Ker so nas začeli zasledovati sva se midva odločila se vrniti na Koroško, kamor sva srečno prišla in se zglasila pri Angležih. Ti so naju 2 dni pridržali, nato pa z avtomobili odpeljali do St. Jurija, kakih 5 km daleč od St. Viškega taborišča. Tako sva danes prišla v St. Vid, ter se zglasila v taborišču. V St. Jurju pa je še več drugih pobeglih slovenskih vojakov.

K A J S E G O D I V D O M O V I N E .

Po vseh poročilih je jasno, da v Sloveniji divja huda državljanska vojska. O tem poročajo že inozemska radijska poročila. V "Slovenskem poročevalcu" z dne 26. junija beremo n.pr. tole značilno osmrtnico: "Ponosno je daroval življenje za svobodo naš ljubljeni Vrhunec Oto - Blaž, kapetan, komandant Skofjeloškega oddela. D n e 5. j u n i j a 1945. je bil pri Topolih v Selški dolini hudo ranjen in si je viden, da mu ni pomoči, sam končal življenje. - Začasno je pokopan v Železnikih." - V Titovini torej ni miru in reda, ker ga razbojniki nikdar ne morejo ustvariti.